

ÎNCHEIERE

08 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de ÎCS „EsentEx” SRL,
în cauza civilă la cererea înaintată de ÎCS „EsentEx” SRL împotriva SRL
„Molsalvia”, intervenient accesoriu SA „MANE”, cu privire la încasarea costului
bunurilor destinate pentru fabricarea uleiurilor, compensarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din 18 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respinsă cererea de apel depusă de ÎCS „EsentEx” SRL, fiind menținută
hotărârea din 24 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă:

La 03 februarie 2017, ÎCS „EsentEx” SRL s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată împotriva SRL „Molsalvia”, intervenient accesoriu SA „MANE”, cu privire
la încasarea costului bunurilor destinate pentru fabricarea uleiurilor, compensarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, la 10 aprilie 2015, între ÎCS „EsentEx” SRL
și SA „MANE” a fost încheiat un acord a unei viitoare tranzacții de vânzare-
cumpărare, în care părțile au convenit în privința condițiilor, listei de bunuri și
utilaje, însoțite de documente tehnice, care urmau a fi înstrăinate și a căror proprietar
era ÎCS „EsentEx” SRL.

Potrivit acordului și listei, urmau a fi înstrăinate doar o parte din utilaje și bunuri
destinate pentru fabricarea uleiurilor esențiale din culturile uleginoase, prin metoda
extracției. Bunurile urmau a fi înstrăinate prin introducerea costurilor în capitalul
social al unei societăți nou-fondate și ulterior, vândută-cumpărată integral valoarea
capitalului social.

La 15 octombrie 2015, ÎCS „EsentEx” SRL a fondat SRL „Molsalvia”, cu un
capital social de 23 153 020 lei, format din valoarea estimată a activelor introduse
de fondator, în capitalul social.

După predarea utilajului de către ÎCS „EsentEx” SRL, destinat procesului de
extracție, în posesia părâtei au trecut și 3 utilaje pentru distilație, numite

„Florentine”, montate în utilajul comun, care se află pe terenul introdus în capitalul social al SRL „Molsalvia”, costul unui utilaj constituind suma de 10 000 lei.

Utilajele sunt la evidența contabilă a ÎCS „EsentEx” SRL, ca mijloace fixe. Părțile acordului, semnat la 10 aprilie 2015, cunoșteau că o parte din utilajele destinate procesului de distilație, vor rămâne asamblate la utilajul și procesul tehnologic de extracție, a societății noi-formate SRL „Molsalvia”, motiv pentru care în pct. 3.19 din acord, s-a convenit asupra faptului că vânzătorului i se va permite exploatarea în continuare a utilajului pentru distilație, proprietatea sa, care se află la uzină minimum în decurs de 5 ani, precum și în pct. 3.20 din acord, s-a convenit asupra faptului că cumpărătorul garantează vânzătorului, folosirea fără obstacole de orice natură, a utilajelor pentru distilația materiei prime etero- uligenoase.

Potrivit reclamantei, în anul 2016, fiind numit un nou administrator al SRL „Molsalvia”, acesta ar fi însușit bunurile ICS „EsentEx” SRL, exploatându-le în interesul părâtei, fiind încălcat dreptul reclamantei la proprietate.

Prin hotărârea din 24 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de ÎCS „EsentEx” SRL împotriva SRL „Molsalvia”, intervenient accesoriu SA „MANE”, cu privire la încasarea costului bunurilor destinate pentru fabricarea uleiurilor și compensarea cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 18 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de ÎCS „EsentEx” SRL, fiind menținută hotărârea din 24 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reiterat concluzia primei instanțe, potrivit căreia ÎCS „EsentEx” SRL, invocând că utilajele costul cărora îl pretinde, se află la evidența contabilă a acesteia, nu a prezentat nici o dovadă în acest sens.

La 18 mai 2020, ÎCS „EsentEx” SRL a contestat cu recurs decizia din 18 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-au indicat argumente similare celor din cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Astfel, recurenta a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 18 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 24 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi decizii de admitere integrală a pretențiilor formulate în acțiune.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎCS „EsentEx” SRL este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată

la 18 februarie 2020 și expediată participanților la proces la 13 martie 2020 (f.d. 238, vol. I), însă la materialele cauzei nu există înregistrări care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurentă. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 18 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 18 mai 2020 în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs depusă de ÎCS „EsentEx” SRL.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de ÎCS „EsentEx” SRL.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru